

[Pinholt.]

min Mening være ganske overordentlig usædvanlige Grunde til at optage et Statslaan.

Jeg vil ogsaa gerne sige til den højtærede Finansminister, at jeg lægger megen Vægt paa, at der paa Finanslovsforslaget er opført ca. 30 Mill. Kr. til Kommunerne til Tilskud til deres Vejudgifter. Det er en meget betydelig Aflastning af Kommunerne's Udgifter. Man har fra forskellig Side altid talt saa meget om, hvad der skulde ske for at hjælpe Kommunerne, men hele denne Bevilling med Bils-katten og Om-sætningsskatten, der er overført til Kom-munerne, er rejst under Regeringen fra 1920—24, og senere er den blevet ud-bygget af den nuværende Regering. Og jeg tvivler ikke om, at dette store Beløb nu vil give sig væsentlige Udslag i de kommu-nale Ligninger baade til Amtet og Sogne-kommunerne. For Amtet har det givet sig et ikke ringe Udslag sidste Aar, og jeg tænker, det vil give sig endnu større Ud-slag for næste Aar. Og ogsaa i Sogne-kommunerne vil man faa meget betydelige Beløb udbetalt.

Jeg ser da saaledes paa det, at det Finanslovsforslag, vi her har for os, er der ikke nogen Grund til at anke stærkt imod. Det er der egentlig heller ikke nogen, der har gjort. Man har søgt paa andre Punkter at hvirvle lidt Støv op om den nuværende Finans-minister, for at det dog ikke skulde være helt smertefrit, han kunde faa Lov til at fremlægge et saadant Finanslovsforslag. Men jeg vil gentage, at vi har alle Grund til at være tilfredse med Finanslovsforslaget, og det vil nok komme til at vise sig, at det vil kunne holde, og at vi kan undvære de Skatter, hvorom der er fremlagt For-slag, og hvis vi faar nogle af disse Skatte-love vedtaget, vil de Indtægtsforhøjelser, de giver, kunne benyttes til en Omlæg-ning af andre Skatter, saaledes at man letter Skatterne paa Steder, hvor de tynger haardere. Det synes jeg er et udmærket Resultat, der har jo saa ofte været store Vanskeligheder, men nu synes det, at se ud til, at vi kan komme ind i fastere og bedre Baner, end vi hidtil har været.

Gerhard Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har under Finanslovbehand-lingen fremdraget her i Tinget den berygte-de Affære fra Randers Dragoner, som tydeligt viser os, at der endnu er meget tilbage at ønske med Hensyn til Behand-lingen af de unge Mennesker, der sendes ind til Militærtjeneste. Forsvarsministeren

har i sin Tale svaret, at han allerede før Sagen blev fremdraget her, havde taget Affære og indhentet Oplysninger om For-holdene, og at man fra Ministeriets Side har givet visse Direktiver til Lettelse af Rekrutternes Tilværelse. Ministeren har ogsaa i sin Tale givet nogle Meddelelser om det specielle Tilfælde, som jeg frem-drog i en kort Bemærkning hin Dag, idet jeg opgav Adressen paa en ung Mand, som havde faaet sit Helbred delvis ødelagt under Rekruttjenesten i Randers. Ministe-ren har straks ladet foretage Politiafhøring af den unge Mand og hans Fader. Jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger om denne Sag, idet jeg dog først skal ind-skyde, at det er mig meddelt af den unge Mands Fader, at da Politimesteren var i Linde og foretog Afhøring, var det saa aabenbart, at han gjorde sig al mulig Umage for at faa Spørgsmaalene stillet paa en saadan Maade, at det fik Udseende af, at den unge Mand var en meget svag Person, inden han paa Sessionen blev ta-get til Soldat. Det kan Ministeren natur-ligvis ikke have noget Ansvar for. Jeg nævner det kun for at fremhæve, at dette ikke er rigtigt, den paagældende unge Mand var ikke en svag ung Mand, saa vilde han selvfølgelig ikke paa Sessionen være blevet taget til Dragon. Den unge Mand, Christen Andersen fra Linde, havde, inden Sagen blev fremdraget her i Tinget, sendt mig en Beretning om hans Tilværelse som Re-krut i Randers, og ganske vist gav Mini-steren nogle Oplysninger om Afhøringen, men det var kun nogle faa Oplysninger, og jeg har Lyst til fra denne Plads at gengive noget af den unge Mands Beret-ning. Denne Beretning er nøgternt og klart affattet, og den giver et Indblik i, hvorledes „Soldatens glade Liv“ former sig i vore Dage.

Han blev indkaldt som Dragon i Efteraaret 1927 og fortæller følgende om den Dagsgerning, som Rekrutterne maatte udføre: Kl. 4,50 skulde de staa op, Kl. 5,25 skulde de møde til Staldtjeneste i en Time, saa skulde der spises, og saa be-gyndte Formiddagstjenesten. Denne varede til Kl. 12, og der var om Formiddagen en halv Time til Hvil. Men det hændte ikke saa sjældent, at der var Ting, der maatte gøres i denne halve Time; saa der ingen Hvil blev, i hvert Fald for adskil-lige af Rekrutterne. Kl. 12—1 var der Staldtjeneste, hvorefter de stillede til Spisning. Det hændte ikke saa sjældent, at de maatte vente baade 15 og 20 Minu-ter for at komme til at spise — det føl-